

Bibliaóra 2021. január 29.

Fohász: „Boldog, akit kiválasztasz, és közeledbe engedsz, hogy udvaraidban lakozzék. Hadd teljünk be házad javaival, templomod szentségével!” Ámen (Zs 65,5)

Ének: 394 – Térj magadhoz, drága Sion...

Imádkozzunk:

Könyörülő Istenünk, áldott légy vigasztaló igédért és jelenlétedét az életünkben. Hiszen hányszor elcsüggedtünk, elkeseredtünk, olyan kilátástalannak tűnik minden. És mégsem az, mert felemeled a tekintetünket Rád, hogy felragyogjon előttünk szereteted, kegyelmed és az a jövő, amely Benned megfogható valósággá lesz a hit számára. Köszönjük, hogy most is van hozzánk szavad, van felemelő üzeneted, hogy lehet azt hitben megragadni, elfogadni és általa megújulni.

Kérünk, vezess azért alázatra, csendességre, hogy szívünk alkalmassá váljon üzeneted befogadására. Hogy ne a láthatókra tekintsünk – mert mindez lefelé húz, hanem a láthatatlanra – Terád és ígéretedre, legfőképpen arra, amit az Úr Jézus Krisztusban valóságosan élénk társz. Hadd teljünk be így házad javaival, templomod szentségével, szenteld meg hát szívünket, életünket igéddel. *Ámen*

Ószövetségi igeszakasz: Zakariás könyve 8. rész

1 A Seregek Urának szava szól. **2** Ezt mondja a Seregek Ura: Szánalomra indultam Sion iránt, nagy-nagy szánalomra. Nagy haragra indultam, annyira féltém őt! **3** Ezt mondja az Úr: Visszatérek a Sionra, és Jeruzsálemben fogok lakni. Akkor Jeruzsálemet igaz városnak nevezik, a Seregek Urának a hegyét pedig szent hegynek. **4** Ezt mondja a Seregek Ura: Fognak még öregemberek és öregasszonyok üldögélni Jeruzsálem terein, és mindegyiknek bot lesz a kezében, mert magas kort érnek meg. **5** A város terei megtelnek fiúkkal és leányokkal, akik vígan játszadoznak a tereken. **6** Ezt mondja a Seregek Ura: Bár lehetetlennek tartja a megmaradt nép, hogy ez így legyen abban az időben, az én számomra ez mégsem lehetetlen – így szól a Seregek Ura. **7** Ezt mondja a Seregek Ura: Íme, én kiszabadítom népemet napkelet földjéről és napnyugat földjéről. **8** Hazahozom őket, és Jeruzsálemben laktak; az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek, valósággal és igazán. **9** Ezt mondja a Seregek Ura: Legyetek erősek, ti, akik hallottátok ezeket az igéket a próféták szájából akkor, amikor lerakták a Seregek Ura házának az alapját, hogy felépítsék a templomot. **10** Mert azelőtt nem ért semmit, amit az ember keresett, sem az, amit az állatával keresett. Nem volt biztonságban az ellenség miatt sem a városból kimenő, sem a hazatérő, mert az embereket egymás ellen fordítottam. **11** De most már nem leszek olyan a megmaradt néphez, amilyen azelőtt voltam – így szól a Seregek Ura. **12** Mert békességben vetnek, a szőlő megadja gyümölcsét, a föld megadja termését, az ég megadja harmatát, és mindezeket a megmaradt nép tulajdonába adom. **13** És bár szitokszóként emlegettek titeket a népek, Júda háza és Izráel háza, én megsegítelek benneteket, úgyhogy áldássá lesztek. Ne féljete, legyetek erősek! **14** Mert ezt mondja a Seregek Ura: Bár úgy határoztam, hogy veszedelmet hozok rátok, mert elődeitek haragra ingereltek engem – így szól a Seregek Ura –, és azt nem is vontam vissza, **15** most viszont úgy határoztam, hogy jót tesztek Jeruzsálemmel és Júda házával. Ne féljete! **16** Ezeket tegyétek: Mondjatok igazat egymásnak! Hozzatok igaz és békét szerző ítéletet kapuitokban!

[17](#) Ne tervezetek magatokban egymás ellen semmi rosszat, és ne szeressétek a hamis esküt! Mindezt gyűlölöm én – így szól az Úr. [18](#) Így szólt hozzám a Seregek Urának igéje: [19](#) Ezt mondja a Seregek Ura: A negyedik, az ötödik, a hetedik és a tizedik hónapban tartott böjt vidám örvendezéssé és boldog ünneppé változik majd Júda házában. Csak szeressétek az igazságot és a békességet! [20](#) Ezt mondja a Seregek Ura: Eljönnek még a népek és a többi város lakói, [21](#) és az egyik város lakói elmennek a másikba, és ezt mondják: Gyertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a Seregek Urához! Én is megyek! [22](#) Nagy népek és erős nemzetek jönnek Jeruzsálembe, hogy a Seregek Urához folyamodjanak, és az Úrhoz könyörögjenek. [23](#) Ezt mondja a Seregek Ura: Azokban a napokban tízen is megragadnak a mindenféle nyelvű népek közül egy júdait ruhája szegélyénél fogva, és ezt mondják: Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!

Kedves Testvéreim,

Bizonyára mindenki jóleső érzéssel olvassa ezeket a sorokat, mert a boldog jövőről szólnak. De a legfontosabb benne, hogy ezek nem emberi szavak, gondolatok, kívánságok vagy álmódosítások. Nem sokra mennénk vele, ha csak az lenne. Azonban ez Isten szava, Isten igéje. Ha jó számoltam, ebben a fejezetben tizenötször fordul elő valamilyen formában az, hogy „így szól az Úr“, „ezt mondja a Seregek Ura“ vagy „szólt az Úr“. És ez nagyon lényeges, mert a próféta soha nem a maga vágyait, érzelmeit, gondolatait vagy indulatait közli. Hanem azt, amivel az Úr megbízza, amit Ő akar általa mondani. Azért ilyen szívet melengető a tény, hogy ez az Isten igéje. Ezeket a csodálatos ígéretekkel Ő mondja népének a fogságból való hazatérésről és az új életről. Mert Ő ott is Istene ennek a népnek, és bizonyosságát adja hűségének, szeretetének.

Az **1-2.** vers ilyen értelemben arról szól, hogy Isten ítélő haragja nem végleges. Haragudott ugyan, de szánalomra indult népe iránt. És féltő szeretetét nem vonta meg tőle. Nagy-nagy szánalomról és erős féltésről szól. Az Ő szeretete a hazatérésnek, az új kezdetnek az alapja. Hogy Isten megkönyörült és féltő szeretettel ragadja ki övéit az ítélet eszközeinek a kezéből. Figyeljük csak meg, nincs itt szó semmiről, ami arra mutatna, hogy a nép valamivel is (pl. alázat, bűnbánat) okot adott volna erre. Nem. Egyedül Isten könyörülő irgalmának köszönhető, hogy ezt mondja: elég. S mindez abban folytatódik, amit a **3.** vers így fogalmaz: Visszatérek a Sionra. Ugyanis, Ezékiel próféta szól arról a látomásról (Ez 11,23), hogy az Úr elhagyta a Siont, dicsősége kivonult a templomból, a népe életéből, mert annyira tarthatatlan volt a magatartása. Íme, Isten „tér meg“ népéhez, Ő tér vissza, hogy megtérítse! S lehet majd a hely (Jeruzsálem és a templom is) és a nép is áldássá.

A **4-8.** vers egybecseng Ézs 65,20 ígéretével arról, hogy magas kort érnek meg a város lakói. Megújul az élet, kiteljesedik, békesség és biztonság van, háború, betegség, ellenség nem tizedeli a lakosságot. A hazajött nép, akik ezt hallják, életerős korosztály, akik a hosszú, békés élet, a biztonságos öregkor ígéretét, az utódokban pedig a jövő zálogát kapják. Bár lehetetlennek tűnik – de csak az emberek számára –, Isten kiszabadítja, hazahozza és megszorítja őket. Istenük és oltalmazójuk lesz. Benne sejtjük Istennek azt az üdvígéretét is, amellyel szabadítása túlmutat ezen a világon, az örök életre.

A 9. verstől a hazatért, templomépítésre felbuzdult népnek szól az ígélet az áldásról. Mert Isten áldása nélkül nincs eredmény (nem ér semmit, nem marad meg, ami csak emberi igyekezet eredménye), de amit Ő megáld, az áldásukra lesz. Micsoda biztosságot fejez ki: *„békességben vetnek, a szőlő megadja gyümölcsét, a föld megadja termését, az ég megadja harmatát, és mindezeket a megmaradt nép tulajdonába adom. És bár szitokszóként emlegették titeket a népek, Júda háza és Izráel háza, én megsegítelek benneteket, úgyhogy áldássá lesztek. Ne féljetek, legyetek erősek!”* Jó tudatosítani, hogy az eredmény, a kezünk munkájának eredménye is, nem a mi érdemünk – hanem ajándék, áldás. S ha Isten egyfajta „tekintélyt” ad, méltóságra emel – az is Neki köszönhető. Azelőtt – és azután. Mekkora különbség! Szitokszóból áldássá lenni! Szitok vagy áldás kapcsán emlegetik-e nevünket? Segítsen az ÚR, hogy az utóbbi legyen igaz.

Isten emlékezteti népét arra (14-17.v.), hogy okkal hozta rájuk a veszedelmet, de most úgy határozott, hogy jót tesz velük. Ami történt, nem ok nélkül, és nem igazságtalanul történt velük. Inkább azt mondhatjuk, hogy ok nélkül cselekszi velük a jót! Azonban, ahhoz hogy ezt megtapasztalják, az ő alapállásuknak is oda kell igazodni az Úr akaratahoz. *„Ne féljetek!”* Se Tőle, se attól, amit eligazításként ad nekik. Ilyen egyszerű – vagy mégsem egyszerű? – Ő a szövetség, a szabályok betartását kéri népétől: *„Mondjatok igazat egymásnak! Hozzatok igaz és békét szerző ítéletet kapuitokban! Ne tervezetek magatokban egymás ellen semmi rosszat, és ne szeressétek a hamis esküt! Mindezt gyűlölöm én.”* Vagyis, ha kegyelmet kaptak, nem folytathatják a régi életmódot: rendezett, becsületes, igaz kapcsolatot ápoljanak egymással. Tudjuk, hogy amikor hazatértek, sok volt a gond a közbiztonsággal, anyagi biztonság dolgában is mindenki a maga szempontját kereste, mindez rontó és bomlasztó volt a közösségre nézve. De gondolatban, szándékban se adjanak teret a rossznak egymással szemben. Mondhatnánk, hogy azt várja tőlük, hogy a krisztusi szeretet mértéke szerint éljenek. Ennyire sok múlik az egymáshoz való viszonyuláson.

A 18-19. vers azokat a gyásznapokat említi, amit a fogságban böjttel töltöttek. *„A negyedik (Jeruzsálem eleste – Jer 39,2), az ötödik (a templom lerombolása – 2Krán 25,8k), a hetedik (Gedaljá megölése – Jer 41,1) és a tizedik (Jeruzsálem ostromának kezdete – 2Krán 25,1) hónapban tartott böjt vidám örvendezéssé és boldog ünneppé változik majd Júda házában”.* Ezek olyan események voltak, amelyekre gyásszal, böjtöléssel, és nyilván egészen önsajnálamba menő fájdalommal emlékeztek. Ezek az „ünnepek” keserűséget, és fájó indulatokat idéztek. De Isten nem akarja, hogy ez a kesergés maradjon a szokványos állapotuk, hiszen megvigasztalja őket, helyreállítja Jeruzsálemet, nincs már ok a sírásra, kesergésre. A böjt örömunneppé változik.

A fejezetünk záró versei jelentik a prófétai ígérek kiteljesedését. *„Ezt mondja a Seregek Ura: Eljönnek még a népek és a többi város lakói, és az egyik város lakói elmennek a másikba, és ezt mondják: Gyertek, menjünk el, könyörögjünk az Úrhoz, folyamodjunk a Seregek Urához! Én is megyek! Nagy népek és erős nemzetek jönnek Jeruzsálembe, hogy a Seregek Urához folyamodjanak, és az Úrhoz könyörögjenek.” (20-22.v.)* Az ebben a

legszebb, hogy a választott nép a küldetésének megfelelően világosság lesz más népek számára. Világ világossága. Látható lesz rajtuk, az életükben, Isten jelenléte. Ez az ő missziói küldetésük – láttatni Isten kegyelmét és irgalmát, amelyet a népeknek is felkínál. Ahogyan élnek, abból látható lesz, hogy ki az ő Istenük: Ő bennük/közöttük, ők pedig Benne vannak, ahogyan a keresztyén ember is Krisztusban van, és Krisztus él benne. Olyanok lesznek, mint a hegyen épült város, népek özönlenek oda világosságukhoz. Az idegenek vágyakozva keresik az Urat, az Ő ösvényein akarnak járni, Őt akarják követni. Felértékelődik szemükben a Sion meg Jeruzsálem, mert látják Isten hatalmas tetteit népe életében.

Kedves Testvéreim, a választott nép, az egyház felelőssége úgy élni, hogy az önmagában is ilyen misszió legyen. Vajon ebből a megígért boldog jövőből látszik már valami? Látható-e bennünk, az életünkben, vonzó-e a kívül valók számára Őt követni, Neki engedelmessé válni, akaratát keresni és Rá hagyatkozni? Mindez pedig az utolsó **23. versben** tetőzik: „Ezt mondja a Seregek Ura: Azokban a napokban tízen is megragadnak a mindenféle nyelvű népek közül egy júdait ruhája szegélyénél fogva, és ezt mondják: Hadd tartsunk veletek, mert hallottuk, hogy veletek van az Isten!” Hallottuk, hogy veletek van az Isten. Immánuel. Velünk az Isten. De jó lenne így élni, így szolgálni, lelkeket az Úr Jézus Krisztushoz vonzani – Akiben velünk az Isten. Nem akadályoztatni, botránkoztatni, kiábrándítani, hanem Őhöz segíteni, Őt láttatni és nem magunkat. Látható-e rajtunk, hogy velünk az Isten? Miért nem ragadnak meg minket tízen és kérik ugyanezt?

Újszövetségi igeszakasz: János evangéliuma 7,25-30

[25](#)A jeruzsálemiek közül ekkor így szóltak némelyek: Vajon nem ő az, akit meg akarnak ölni? [26](#) És íme, nyilvánosan beszél, és semmit sem szólnak ellene. Lehet, hogy a vezetők meggyőződtek arról, hogy ő a Krisztus? [27](#) Csakhogy róla tudjuk, honnan való; amikor azonban eljön a Krisztus, róla senki sem tudja majd, honnan való. [28](#) Amikor Jézus a templomban tanított, hangosan kiáltva szólt: Ti ismertek engem, tudjátok is, honnan való vagyok; de én nem önmagamtól jöttem, hanem igaz az, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek. [29](#) Én ismerem őt, hiszen tőle való vagyok, és ő küldött el engem. [30](#) El akarták fogni tehát, de senki sem vetette rá a kezét, mert még nem jött el az ő órája.

Kedves Testvéreim,

Az Úr Jézus Krisztus az aratási ünnepre nem nyilvánosan ment fel Jeruzsálembe. Ilyenkor a pusztai vándorlás emlékére az izraeliek az ünnep hetében lombsátrakban laktak, áldozatok mutattak be, körmeneteket tartottak az oltár körül és hajnalban a Siloah forrásból vizet merítettek italáldozatul. maradandó élményt nyújtó örömnep volt ez. Itt azonban árnyék vetül az ünnepre.

Jézus pedig a templomban tanított. Ebből a tényből kerekedett a vita, amelyben azt firtatták, hogy kicsoda, és milyen alapon tanítja az Írást, hiszen nem tanulta. Válaszaiban az Úr Jézus az Atyára hivatkozik, aki Őt küldte. Ez még inkább ellenszenvet vált ki az emberekből. Ezt csak fokozza és a törvény iránti rajongásukat

sérti, hogy Jézus szombatnapi gyógyítására hivatkozik, amivel szerintük Mózeset, vagyis a törvényt nem tartja tiszteletben. *„Mózes adta-e nektek a törvényt? De közületek senki sem tartja meg a törvényt. Miért akartok engem megölni? A sokaság erre ezt mondta: Ördög van benned! Ki akar téged megölni?”* (19-20.v.)

Itt csatlakozhatunk a mai igeszakaszunkkal a történethez, mivel a 25. vers szerint *„így szóltak némelyek: Vajon nem ő az, akit meg akarnak ölni?”* Vagyis, amikor Jézus ezt a szándékukat leleplezte, igazat mondott. De nemcsak ezt látjuk, hanem, hogy mennyire köztudott volt ez a szándék. Nem csak olyan titokban pár ember eltervezte, hanem teljesen nyíltan beszéltek róla és tervezték ezt, akiknek útjában állt. Vajon miért volt ez így? De milyen megdöbbentő: mindenki tud erről, és a világ legtermészetesebb szándékaként kezeli, azaz *„tiszteletben tartja”*. Senki nem mutatkozik a másik oldalon, ahol ezt próbálná megakadályozni, érvel vagy tettel. Inkább még ki vannak akadva azon, hogy ez még nem történt meg. Hogyhogy ez itt szabadon beszél? *„És íme, nyilvánosan beszél, és semmit sem szólnak ellene.”* Ez a számukra a felháborító, nem a gyilkossági szándék. Így kifordulhat az ember(iség) önmagából. Ennyire természetellenes módon!... *„Lehet, hogy a vezetők meggyőződtek arról, hogy ő a Krisztus?”*

Netán felismerték volna? De az nem lehet. Jézus földi származása alapján nem fér bele kortársai messiásról alkotott képébe *„Hiszen azt sem tudjuk róla, kicsoda”* (a köztudat szerint Jézus Názáretből való és József fia, mindenféle messiási háttér nélkül). Azonban, emögött a feltételezés mögött nincs meggyőződés, hiszen mindjárt ott van az ellenérv: *„Csakhogy róla tudjuk, honnan való; amikor azonban eljön a Krisztus, róla senki sem tudja majd, honnan való”*... (A Messiás származása titok volt. Mint ahogyan a Melkisédek rendje szerinti főpapság is ezt a titokzatos származást erősíti – Ld. Zsid 7,3: Sem apja, sem anyja, sem nemzetsége, sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs) – Vagyis: *„Ez beszélhet nekünk, tudjuk, hogy kicsoda, honnan származik, úgy is kezeljük, amit mond... márpedig a Krisztusról mindezt nem lehet tudni”*. Nem ismerik fel, hogy Őbenne Isten van jelen. És azt hiszik, hogy amit gondolnak, egyenlő a valósággal.

Kedves Testvéreim, úgy gondolom, ennél a magatartásnál érdemes egy kicsit megállnunk. Mert nagy kísértés valakit besorolni valahova, ahova a saját vélt, olykor hézagos információink, ismereteink vagy feltételezésünk szerint tartozik. Az ilyen megállapításokra gondolok, mint pl.: Ó, jól ismerem én családot, mit lehet tőle várni... ja, már az apja is ilyen volt... ezt vagy azt tette... meg az elődei... meg gyerekkorában miket művelt... Hányféle besorolás létezik úgy, hogy az illető egyáltalán nem illik arra a polcra, ahova tesszük őt. Pedig amit gondolunk, egyáltalán nem kell, hogy összhangban legyen a valósággal, tán még köszönő viszonyban sincs. Ne legyünk az előítéletek rabjai, saját feltételezéseinket ne keverjük össze a valósággal.

Jézus viszont nem zavartatja magát és nem lehet őt megfélemlíteni. Hiszen *„a templomban tanított, hangosan kiáltova szólt: Ti ismertek engem, tudjátok is, honnan való*

vagyok; de én nem önmagamtól jöttem, hanem igaz az, aki engem elküldött, akit ti nem ismertek. Én ismerem őt, hiszen tőle való vagyok, és ő küldött el engem” (28-29.v). Vagyis az Atyáról tesz bizonyosságot. Arról, aki Őt küldte. Akár ismerik Őt, akár nem, akár elfogadják, akár nem. „Igaz, aki engem elküldött” – így szól az Atyáról, de az Isten tekintélyét védelmező fanatikus reakció épp az Isten küldöttjét akarja elfogni elhallgattatni – mondjuk ki: megölni.

De nem tehetik, mert bár *„El akarták fogni tehát, de senki sem vetette rá a kezét, mert még nem jött el az ő órája”*. Ugyanis az idő nem az emberek kezében van, az idő Ura Isten. Ő az, aki időzít. És ennek még nem jött el az ideje – amikor eljön, akkor majd átadják azoknak, akik végre hajtják rajta az ítéletet. Ez enyémet, a miénket, helyettünk, miattunk... **Ámen**

Imádkozzunk:

Urunk, köszönjük azt a jövőképet, amit elénk társz, amely már az Ószövetségben is felragyogtatja a Krisztusban hozzánk is lehajló, minket is megváltó szeretetedet, hogy visszatértél a Sionra, közösséget vállalsz népeddel. Köszönjük, hogy Átala vagy velünk, pedig ellenünk is lehetnél. Könyörülj rajtunk, hogy mi se legyünk életünkkel, magatartásunkkal Ellened, hanem legyél láthatóvá, felismerhetővé az életünkben. Hadd tudjunk Téged láttatni, életünkkel felmutatni és a Hozzád tartozás, Veled való járás örömeivel mások számára vonzóvá tenni a hívő életet. Bocsásd meg, hogy ezen a téren olyan sok mulasztásunk van, annyi kárt és csalódást okozunk. Újíts meg minket, hogy küldetésünket betölthessük.

Úr Jézus Krisztus, légy áldott azért, hogy tudtad, mi vár Rád, és vállaltad. Kitartottál mindvégig, és vállaltál értünk megvetést, szégyent, kínhalált. Köszönjük az ingyen kegyelmet. Kérjük, segíts, hogy mi is tudjunk Téged vállalni a világ előtt, akkor is, ha a többség ma is elutasítóan viszonyul Hozzád. Te légy örömünk, békességünk, reménységünk igazi forrása – s hadd legyen ez látható a magatartásunkon, reakcióinkon, emberi kapcsolatainkban. Különösen mostanában, amikor olyan könnyű minden sötéten látni, elkeseredni, sodortatni magunkat a közhangulattal – és Rólad hallgatni. Pedig *nálad van az élet forrása és a Te világosságod által láthatunk világosságot*. Segíts, hogy ezt lássuk, megvalljuk, éljük és továbbadjuk, amíg időnk van. Ebben az értelemben is légy ura az időnknek, életünknek, hogy amíg tart, dicsőséget és ne szégyent hozzunk nevedre.

Irgalmas szeretetedbe ajánljuk a betegeket, gyászolókat, szenvedőket, csüggedteket, megfáradtakat, kételkedőket, szenvedélyek rabságában vergődőket, mindazokat, akik szabadításodra vágyódnak. Hadd tapasztalják és vallhassák, hogy szabadító Isten vagy. Könyörülj népeden, kicsiken, nagyokon egyaránt, lehessünk a Te békességed hordozói, követői ebben a világban. **Ámen**

Mi Atyánk...

Áldás: *Az alázatosak öröklik a földet, és teljes békességet élveznek. Ámen (Zs 37,4)*

Ének: 125. zsoltár – *Akik bíznak az Úr Istenben...*